

Tóth Erzsébet

Hogy virágozzak¹

Csoóri Sándornak

Kihajtott gallérral, sietve jöttél mindég
kézfogások és tisztelgések dzsungelétől
sistergő államtitkoktól
mi csak ritkán juthattunk közel hozzád
elég volt az is, hogy láthatunk
mindig tudtuk, nyomodban hús fenyvesek
vagy vérszívó tárgyalások
nekünk az volt a történelem
ha veled beszélhettünk
néha szégyellni kellett egész életünket
tanulhattunk tőled fiatalságot
dobogó lábak, fiatal arcok parazsához
mindég eljöttél melegedni
de ezen az ünnepen hiába vártuk
hogyan feltűnj valahol a vállak fölött
„magasan vándorolni”
hiába mondtuk: elérted hát az ünnepet is
te csak beszélni szerettél volna
szabadon hagyott szívvel beszélni
nem lehetett
elérted hát, tiéd volt ez az ünnep
csak Budapest hallgatott
a főváros értette panaszodat?
ezen az ünnepen csak emlékedben
és hiányodban ténferegünk
de gyönyörű február figyelte pulzusodat
hó-köpenyében gyorsan és bölcsen járt
mintha orvosaiddal kellene versenyeznie
hetekig szórta orvosságát

*

TÓTH ERZSÉBET (1951) a közgazdaságtudományi egyetemen szerzett diplomát. Utóbbi kötete: *A szálló por, a hulló csillagok* (2015).

1 A verset 1980-ban, Csoóri Sándor ötvenedik születésnapjára írtam. T. E.

élsz-e még
sirályaid megismernek-e még
szereti-e még homlokodat az ég
ez a napfényes kéziratpapír
és mit szólnak verseidhez
szigorú cenzoraid: a vadludak
sétálsz-e néha, ahogy régen
lépéseidet csak a Dunához igazítva

vagy már csak arra készülsz
hogy rendben legyen minden
a házad, a leveleid
tankok szeme és szarvasoké
hogy meg tudd még írni
a kővé vált forradalmat
hogy mást is halljunk vacsora mellé
ne csak a tejbe aprított drámákat
hogy meg tudd még írni a hallgatást is
a húsz éve kilőtt golyókat is
mielőtt eltalálnak

élsz-e még
hogy kabát nélküli bolyongásokra gondolhassak
és elvigyelek a világ minden városába, őserdejébe
hogy bolond legyek
és az atombombára se firkáljak mást
csak a te nevedet

élsz-e még
hogy emlékezzem
másra szántuk mi magunkat
nem arra hogy elég legyen
néha cipőmön számolni a csillagokat
nem arra hogy az éjféli hírektől
a fél ötösíg szóljon a remény
s ha már Európának nem kell ez az ország
és nem kell a fiainak sem
odaszórjuk galamboknak, mint a kenyérmorzszát

*

élsz még
mert fölélbredek újra és újra
mert odaképzellek a NAP helyére
és elég ez nekem, hogy a föld alól kibújjak
hogy ártatlanul szemébe nézzek a tavasznak
elég nekem hogy virágozzak
s innen már nem fájnak úgy
az elnémíthatatlan tavaszi indulók sem
nem fájnak úgy a rózsá-hadműveltek
mint a SZABADSÁGRÓL, mint a SZERELEMRŐL
rólad sem lesz elég sohasem a vers
nekem már nem kell koldulni téged
én már egyedül indulok
de örökké számon kérem a seregeket
a „suhancoktól” pedig
akik letévén a munkát, esténként
kifestett szemmel bámulnak a semmibe
számon kérem József Attilát
mert Ady Endrétől is csak sírni tanultunk meg
tanultunk József Attilától a sínekhez masírozni
másolni halálát, mint a süteményreceptet –

*

nem lesz elég rólad soha a vers
nem lesz elég hozzád soha a tavasz
a magára hagyott sötét szobában
most is fölajzott tv-gyilkosok várnak
lehet, hogy elriasztja őket a fény
lehet, hogy figyelnek valahonnan
nem tudják, hogy nem kell félni tőlem
nagyon fekete az ég, amit a szemem fölé tereltél
nagyon kék hozzá a szemem
de zászlók helyett is lobog a hajam
öklök helyett is szép a kezem